

Justitsminister *Thestrups* svar (4. maj 1971):

Statsministeren har efter aftale med hr. Kjær Rasmussen bedt mig besvare spørgsmålet.

Hr. Kjær Rasmussen ønsker, at regeringen skal tage stilling til, om en bestemt person ville være blevet udleveret fra Danmark til strafforfølgning i USA for forhold, som danske myndigheder ikke har noget nærmere kendskab til, hvis han havde befundet sig her, og hvis Danmark havde fået en begæring herom fra de amerikanske myndigheder.

Hertil vil jeg blot sige, at jeg naturligvis ikke kan besvare et sådant rent hypotetisk spørgsmål. Kun kan jeg fastslå, at skulle danske myndigheder blive stillet over for en udleveringsbegæring vedrørende den pågældende, vil afgørelsen ikke blive truffet, før der er foretaget en nøje undersøgelse og vurdering af alle relevante omstændigheder. Hvis man derefter ikke føler sig overbevist om, at udleveringslovens betingelser for udlevering er opfyldt, vil en begæring herom blive afslået. De retsgarantier, som udleveringsloven opstiller for personer, der søges udleveret til strafforfølgning i et andet land, gælder, uanset hvor de pågældende er statsborgere, og uanset hvad de sigtes for.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Knud Bro* til indenrigsministeren:

„På hvilken måde vil ministeren hjælpe personer, der har lidt skade på grund af offentlig vaccination?“

Knud Bro: En lang række henvendelser fra mennesker, hvis børn er blevet livsvarigt skadet som følge af vaccination, har fået mig til at rejse dette spørgsmål til ministeren.

Vi er alle interesseret i, at forældre følger det offentliges råd om at lade deres børn vaccinere; derfor må der, så vidt det er menneskelig muligt, ikke være nogen frygt omkring dette spørgsmål. Men skaden kan ske, og så er det vigtigt, at vi gør alt for at

skabe sikkerhed for hurtig og tilstrækkelig hjælp. Breve fra ulykkelige forældre fortæller om den sorg og usikkerhed, de har befundet sig i, siden ulykken ramte deres barn. Der kan ikke hurtigt nok skabes en lovgivning, der yder dem den sikkerhed og hurtige og gode hjælp, som er fornøden.

Der må naturligvis være en sammenhæng mellem vaccinationen og den skete skade, men jeg beder om to ting: at dette spørgsmål hurtigt finder sin afgørelse, og at enhver tvivl om sammenhæng kommer de ramte til gode. Ved udarbejdelse af lovforslag herom beder jeg om, at man overvejer, om en del af kontant erstatning burde komme til udbetaling inden det fyldte 15. år, hvis grunde taler for, at en sådan kapital ud over hjælpen efter forsorgslovens §§ 70 og 73 kan lette det for barn og forældre at skabe en rimelig tilværelse.

Indenrigsministeren (H. C. Toft): I januar måned 1970 nedsatte regeringen et udvalg med den opgave at undersøge spørgsmålet om, hvorledes man fra det offentliges side skal forholde sig i de ulykkelige tilfælde, hvor der viser sig at opstå en alvorlig skade som følge af vaccination.

Som det vil være det høje ting bekendt, blev der for nogle år siden ved en særlig bevilling ydet erstatning i i alt 8 tilfælde, hvor det havde vist sig, at poliovaccination havde haft en sådan skadelig følgevirkning. Udvalget fik derfor til opgave at overveje, om man i lignende tilfælde bør løse problemerne ved konkrete særbevillinger, eller om der bør skabes lovregler om erstatning af statskassen for skader forvoldt ved vaccination.

Dette udvalg har den 9. marts 1971 til indenrigsministeriet afgivet en betænkning, som anbefaler, at der, når der opstår invaliditet eller dødsfald som følge af vaccination mod smitsomme sygdomme, sikres de skadelidte en erstatning med hjemmel i en lov.

Udvalget har udarbejdet forslag til en sådan lov, der bl. a. indeholder en bestemmelse om, at loven også kommer til anvendelse i forbindelse med skader, der er opstået ved vaccination før lovens ikrafttræden. Herved vil det blive muligt at komme til hjælp, også hvor der allerede foreligger anmodninger om erstatning fra forældre,